

[Elgaard.]
for Regnskabsaaret 1. April 1925—31. Marts 1926, og Udvalget har sluttet sig til de Bemærkninger, som Statsrevisorerne i den Henseende har gjort.

Jeg anbefaler altsaa paa Udvalgets Vegne det høje Ting at godkende Statsregnskabet for 1925—26.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling, saalydende:

„Statsregnskabet for Finansaaret 1925—26 godkendes.“

vedtoges uden Afstemning.

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg skal lade den under Punkt 4 paa Dagsordenen opførte Sag udgaa.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forberedelse af Statsbanernes Overgang til Privatdrift.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3385; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 3085).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Wille-
sen): I min Forelæggelsestale understre-
gede jeg, at et af de Forhold, der efter vor
Opfattelse vanskeliggjorde Fortsættelsen af
Statsbanedriften i den hidtidige Form og
berettigede til at rejse det Problem, om
ikke en Overgang til Privatdrift under en
eller anden Form kunde være tænkelig og
berettiget, var den tekniske Revolution,
som Motortrafikens Gennembrud ikke
mindst i de sidste Aar har bevirket, og den
Ændring i Banernes Konkurrencedygtighed,
som derved er fremkaldt. Nu kan man jo
ikke lukke Øjnene for, at der i alt Fald i
nogle Kredse og paa sine Steder er en vis
Lyst til at prøve paa til en vis Grad at
tvinge dette nye Befordringsmiddel, Motor-
vognene, ind i en vis Forbindelse med Stats-
banedriften og derved paa een Gang baade
aflaste Statsbanerne for en farlig Kon-
kurrent og benytte denne Konkurrence
saaledes, at den kommer til at tjene den

Konkurrent, den hidtil har generet. Men
hele dette Synspunkt, der ganske vist
endnu ikke er naaet frem her i Rigsdagen i
Lovs Form — men man ved jo aldrig,
hvad der kan ske —, forekommer os at
være saa forkert som vel muligt, idet vi
finder det ganske urimeligt, at Statsmagten
skulde have Lov til paa den Maade at binde
og hemme en Trafikform og en Erhvervs-
form, der paa fuldt legitim og naturlig Vis
har udviklet sig til en Konkurrent til en
Erhvervsvirksomhed, som Staten hidtil har
drevet. Vi mener, at hele dette Spørgs-
maal før eller siden vil tvinge til en dybere-
gaaende Revision af Jernbanespørgsmaalet,
end man i Øjeblikket synes at være ind-
stillet paa, og kan den af os rejste Debat
bidrage til, at Øjnene i Almindelighed aabnes
derfor, og at man begynder alvorligt at
overveje, om ikke Problemets Løsning
skulde søges ad den Vej, vi her har peget
paa — ja saa har den gjort sin Nytte.

Man møder ogsaa det Synspunkt, at
Bilerne mere end andre Færdselsmidler skal
betale til Vejenes Vedligeholdelse, og man
ser i denne Betaling tillige en for Stats-
banerne behagelig Hemsko for en alt for
stærk Udvikling af Motortrafikken. Men vi
kan ikke se rettere end, at dette i Virkelig-
heden er det gamle System med Bompenge
om igen i moderne Form, og at det ikke er
stort mere konsekvent end dette. At man
saa skjult eller aabenlyst af Hensyn til
Banerne stadig belaster Motortrafikken med
 Afgifter, der tynger dens Rentabilitet i høj
Grad og hemmer dens fulde Gennembrud,
forekommer os at være uberettiget, og jeg
har haft den Glæde at kunne konstatere, at
de svenske sagkyndige for maskinel Vej-
trafik i Betænkning af 31. Maj 1923 har ud-
talt følgende om dette Spørgsmaal, som jeg
med den højtærede Formands Tilladelse skal
oplæse:

„Det forekommer de sagkyndige at
være aabenbart, at der ikke i Almindelig-
hed bør opstilles Restriktioner, som for-
hindrer Automobilene i at konkurrere
med Jernbanerne. Hvert Transportmiddel
har sin Opgave at løse, og det bør i stor
Udstrækning overlades til den frie økono-
miske Udvikling at afgøre, hvor Grænsen
mellem disse Arbejdsopgaver skal drages,
det vil sige, hvilken Trafik der med størst
Fordel kan besørges af det ene eller det
andet Kommunikationsmiddel. Selv om
herved en hel Del Trafik overføres fra
Jernbanerne til Automobilene, turde dog
Konkurrencen i det hele taget knap være
saa farlig for Jernbanerne, som det ofte
antages. Jernbanerne vil i hvert Tilfælde